

SIMION LUCIA: Din păcate, *Un cais înflorit* se prezintă cam veșted. Lucrarea este prozaică și destul de desli-nată, acumulind orizontal discuții care nu înseamnă teatru. Nu credem că ar fi cazul să persistați.

B. IACOB: Se cunoaște că trăiți în secolul lui Artaud, al lui Beckett, al lui Pinter, dar impresia esențială e că surprindeți vibrații ale acestui colț al lumii. Lucrarea mi-a atras atenția, însă nu se poate pune problema publicării. Când veți avea un drum la București, treceți pe la redacție, spre a avea o discuție cât mai amănunțită asupra textului. Regret că nici *Al vântului și al pulberii* și nici *Omul nemuritor* nu mi-au ajuns în mână; probabil s-au rătăcit. Vă rog să le retrimiteți, și, totodată, să ne țineți la curent cu noile dumneavoastră încercări.

ALEXANDRU FILIMON: *Ceasornica-rul din Siracusa* cuprinde câteva lucruri notabile, dizolvate într-un context nesatisfăcător. Universul straniu al pendulelor e bine găsit, manifestările lui — fie implacabil-ordonate, fie schiopătînd, fie răsturnîndu-se — au pregnanță. În ca-drul acestui univers închis, egal în

termenii săi, unele ceasornice se vădesc ca personalități, mecanice și organice în același timp. Disputa om-mecanism e interesant schițată, și — mai cu seamă — e ascuțit surprinsă lupta omului împotrivîndu-se lui Cronos. Aceste plusuri sînt anihilate de un romantism tenebros, adesea melodramatic, cu păianjeni antropomorfi urzind plase în care se zbat captive fermecătoare. Vorbirea personajelor e năclăită într-un patetism indigest, de mult părăsit de arta culinară a dramaturgiei („Vocea Doinei Lucia: *Deschide! Pietro Antoni, deschide! Întunericul mă așază! Ureau să văd luna cum strălucește, să văd cerul instelat, să simt în piept aerul proaspăt, să iubesc tot ce e frumos pe pămînt! Deschide odată! Deschide, om rău ce ești*“), de lacrimo-manie („Filippo: (...) *iată-l că vine cu brațele întinse: „Tată, nu mai e nimic de făcut!”... și lacrimi îi cădeau și-roaie...*”) și de expresii tocite („Filippo: (...) *Stelele, ca diamantul, străluceau pe cer...*” (...), „Pietro Antoni: *Pentru mine, ideea eternității e Doua Lucia. Ea îmi aparține. Ochii ei strălucitori ca diamantul (...)*“).

Cutremur e o însăilare încă stingace, prolixă, neconvingătoare — în pofida intențiilor nobile care-o generează. Dilema lui Victor se prezintă uneori naiv. Personajele sînt prea multe, iar episoadele prea diversificate.

Așteptăm vești.

NATALIA BREHnescu: Scrisul dumneavoastră atestă calitate dramatică. Personajele există, ne cîștigă faptul că sînt febrile, resorturile care le animă ne captează interesul. Mențiune specială: Băiatul, dialogul alunecă memorabil. Uneori, tonul gazetăresc de foileton face ca unele din scenele din redacție să-și piară din însușirile literare. Finalul tabloului 2 nu e încă găsit, iar Toma nu e mereu suficient de motivat în izbucnirile de la birou; în plus, deși ne impresionează și prin căutarea de sine însuși și prin eludarea conveniențelor și a ipocriziei, l-am dori schițat și ca putînd a construi ceva (nu ne interpretați didactic!). Deși uneori dialogul suferă căutînd ostentativ replica de efect teatral.

Așteptăm aceeași lucrare, revăzută, și, bineînțeles, lucrări noi.

Mihai Dimiu